

Molts (més) motius per continuar lluitant

Berta Florés

Periodista

És un dijous estrany. Al matí sentim dir que Carles Puigdemont convocarà eleccions. A la tarda el veiem comparèixer per desmentir-ho. Vivim una nova jornada de nervis i rumors (ignorem que l'endemà es proclamarà la República), però aquest vespre al Museu de Granollers hi organitzen una taula rodona sobre dones i creació amb motiu de l'exposició d'homenatge a Simone de Beauvoir. Decidim deixar de banda els telenotícies, el Twitter, el Whatsapp... i decidim anar-hi. Busquem una pausa, o un refugi. Un lloc on retrobar-nos amb idees que últimament semblen (així, en general) oblidades.

A la xerrada som quatre gates i algun gat. Seiem en rotllana, a la planta baixa del museu, a un parell de metres per sota del nivell dels carrers, tan plens de tot, des de fa setmanes. Parlen la directora de l'Observatori Cultural de Gènere, M. Àngels Cabré, la historiadora i crítica d'art Pilar Bonet, les artistes Eulàlia Valldosera i Nora Ancarola, i el periodista i poeta Esteve Plantada. Les paraules van i venen, sàvies i calmades. Repassem les onades del feminisme i la raó de ser d'aquest moviment transformador que avui no coneixeríem si no fos per les aportacions i les lluites de tantes i tantes dones, al llarg de la història, arreu del món.

Enmig d'una temporada massa plena de corbates i americanes (on tot gira al voltant de polítics-homes, tertulians-homes, policies-homes i monsenyors), les ponents recorden com la mirada femenina sempre s'ha arraconat als marges d'allò que s'ha considerat seriós. I com juntament amb la nostra mirada, també s'han escombrat les nostres sensibilitats, experiències i percepcions. Es fixen en el món cultural i artístic, on les exposicions dedicades a dones representen només el 14% de les que es fan a Barcelona, on prop del 80% dels premis literaris de narrativa adulta van a parar a mans d'homes, on a les seccions d'opinió dels mitjans la presència de les dones amb prou feines arriba al 30% del total. I és just aleshores quan a nosaltres se'ns fa impossible no reflexionar, en clau de gènere, sobre alguns dels episodis d'aquest octubre convuls.

I pensem, sense anar més lluny, en la brutal repressió policial de l'1-O, quan a més d'estomacar a tort i a dret, la Guàrdia Civil i la Policia Nacional van agredir sexualment desenes i desenes de dones pel simple fet de ser dones. En com, a més, de pegar-les, van magrejar-les, vexar-les i humiliar-les per demostrar-los el seu poder d'*agents de l'ordre*, però també de mascles dominadors. I en com poc després el govern espanyol ignorava, també, aquesta violència i fins i tot amenaçava de castigar qui la denunciava obertament, com va fer l'alcaldeessa Ada Colau. Pensem com, a hores d'ara, ja ningú sembla recordar-se'n, de les agressions específiques que van patir les dones per protegir les urnes, de la doble violència a què van exposar-se. Com si el que de debò importés fos tota una altra cosa, com si això fos de més a més. I pensem, també, en els insults i les burles sexistes que reben aquests dies (però també tots els altres) les dones que fan política. I com entre qui més mana continuem sent una minoria clamorosa, com costa trobar dones als llocs on es prenen decisions.

En un moment de la xerrada, la historiadora Pilar Bonet explica que Kant es va negar tota la vida a conversar sobre filosofia amb senyores, perquè considerava que amb elles no podia parlar-se de res important. I també cita Schopenhauer, qui va escriure que les "femelles" no estàvem capacitades per raonar. Són idees de fa uns quants segles, és cert, però la realitat ens demostra que n'hi ha molts que –potser no "de teoria", però sí que a la pràctica– les continuen defensant.

L'acte s'acaba, ha estat íntim, relaxat. Tornem a sortir a la superfície de la ciutat, reconnectem el mòbil i de seguida ens arriba una fotografia: és del plenari que s'ha

BORIS THASER

Prop del 80% dels premis literaris de narrativa adulta van a parar a mans d'homes; a les seccions d'opinió dels mitjans la presència de les dones amb prou feines arriba al 30% del total

celebrat al Parlament Europeu per debatre sobre l'assetjament sexual contra les dones. La cambra es veu pràcticament buida perquè la majoria d'eurodiputats no s'hi han presentat, resulta que un tema com aquest (tan de dones!) no l'han trobat ni necessari ni interessant. Simultàniament, a les xarxes socials milions de dones continuen fent piulades amb l'etiqueta #MeToo per denunciar que han patit agressions i abusos a mans d'homes de totes les edats, nacionalitats i posicions socials. Un cop més, una mirada escombra l'altra, i de manera flagrant. Amb els pensaments encara revolucionats i el telèfon ja a la butxaca, la certesa esdevé diàfana: tenim molts (més) motius per continuar lluitant.

BÉ I AVANT

Ara cal no arronsar-se

Joan Foguet

Periodista

Sense finestres. Un subsòl. Passadís estret amb uns bancs incòmodes. Sense telèfon. Les dependències de l'Audiència Nacional són el que són. Un indret que ha de fer por. Un espai per jutjar terroristes, narcotraficants i si Espanya fos un país normal també hi anirien els responsables del PP. Però no, ara toca el govern de Catalunya, el legítim diguem-ne. I els membres de la Mesa del Parlament passejats pel Tribunal Supremo, que els dona una setmana de marge.

Parlarem d'unitat. A l'independentisme li convé. I a l'espanyolisme també, però ho té més complicat

Hi ha qui diu que els membres del govern ja sabien a què s'exposaven. Que què es pensaven. A veure, l'episodi aquest madrileny és, acabi com acabi, una mostra de força colonial. I colonialista.

A Madrid es respira victòria, es respira el "yo ya lo dije" i s'aplaudeix el "¡A por ellos!". No hi ha diferències. No és només el Madrid oficial. Taxistes, cambriers, senyores que venen xurros i el senyor del quiosc a qui no li queda *La Vanguardia*. La normalitat és l'hàbit quotidià i és rapidíssima la seva construcció. A Madrid i a Catalunya. A casa el derrotisme i el victimisme són cares de la mateixa moneda. Una moneda grisa i covarda, però que sempre portem a la butxaca.

Parlarem d'unitat aquests dies. I tant. A l'independentisme li convé. I a l'espanyolisme, també, però ho té més complicat malgrat les eloqüents fotos de la recent manifestació de Societat Civil Catalana (tres mentides en tres paraules). Si volen eleccions, les tindran.

La grisor madrilenya emboira. Judges i advocats, diputats i senadors, tertulians i nous herois. Boira espessa i auto-suficiència a la política madrilenya. Només els més vells de la *Villa y Corte* es pregunten per què unes eleccions a Catalunya perquè tornin a guanyar els independentistes. Només els eslògans de Ciudadanos creuen que els unionistes són més. Hi ha massa coses que no sabem i s'hauran de saber.

Tots volíem arribar fins aquí? No em refereixo a govern i partits només. Ens hem manifestat, hem votat i hem proclamat. Que no ho volíem? No entenc les queixes. I no valen. Ara, no.

És que no cal. Vull dir que trepitjar-nos la mànega no ens ajuda a ningú. Què es guanya amb enfrontar-nos o posant-se de perfil? Ara és igual de greu. Això no s'ha acabat, ara ha començat la part bona. I toca suor i llàgrimes. Amb gent a la presó i a l'estranger. A peu i a cavall. Toca fer la feina.